

Dimitrios

Revista Parohiei „Sfântul Dumitru-Poștă” - Paraclis Universitar

Nr. 208 | 27 iulie - 9 august | 2020 | Anul VIII

apariție bilunară

Fervid și Covid

Părintele Paroh Mihai GOJGAR

De ce atâtea bogății?

Părintele Alexandru MIHĂILĂ

O zi pentru un cântec de suflet

Horia-Ioan IOVA

NOILE TITLURI

Editorial

Fervid și Covid

Pateric

Nu mai vorbiți unul despre altul de rău! [...]

Explicarea Sfintei Scripturi

De ce atâtea bogății?

Minuni

Marea minune a Sf. Pantelimon, mărturisită de un medic

Interviu

Zi și noapte, în slujba lui Dumnezeu, în slujba aproapelui

Tradiții

Obrejenia (6 august)

Dicționar liturgic

Ce simbolizează cădelnița sau cățuia?

Istorie

O zi pentru un cântec de suflet

Creștinismul în lume

TIPAR REALIZAT LA

www.pimcopy.com

Email: pimcopy@yahoo.com

Adresa: B-dul Mihail Kogălniceanu,
nr. 24, Parter, Sector 5, București
Tel: 0758.971.001

REDACTIE

COORDONATOR: Pr. Paroh Dr. Mihai GOJGAR

REDACTOR-ŞEF: Monica DAMIAN

CONCEPŢIE GRAFICĂ ŞI DTP: Andrei JORA şi Daniel JORA

DISTRIBUŢIE: Mihaela IANCU

COLABORATORI: Horia-Ioan IOVA, Oana IVAN, Daniel JORA,
Bogdan NICOLAESCU, Ionelia OLTEANU

ISSN 2393-4859
ISSN-L 2393-4859

Fervid și Covid

Pr. Paroh Dr. Mihai GOJGAR

Intersecție mare, Lujerului, miez de zi caniculară, soarele izvorăște râuri-râuri sărate pe trupurile tuturor celor care merg pe stradă sau care se deplasează în mașini fără aer condiționat. Parcă îți vine să transpiri și când doar te uiți în bordul mașinii și vezi 35,5 grade Celsius. Te uiți din nou la pietoni. Ai timp. Cum să nu ai timp să îi privești pe cei din jurul tău în traficul Capitalei? Atunci mi-am dat seama de un dezacord între ce învățasem până acum câteva luni și ce nu reușesc să pricep în ultima jumătate de an. Știam că trebuie să fim îmbrăcați lejer, să bem doi litri de apă, să consumăm fructe și legume și să avem capul acoperit. Dintr-o dată, parcă totul s-a uitat, iar confirmarea o primesc în tabloul dogoritor al Bucureștiului: rar vezi pe cineva cu o pălărie pe cap, mai ales pe bătrâni. Dar foarte mulți au mască pe chip, de parcă soarele ar afecta gura și nasul, în primul rând. Sunt oameni care merg singuri, în aer liber, și au mască, dar nu au nimic pe cap! Iar mesajele de educație alimentară au dispărut, ca și cum am fi convinși că apa, fructele și legumele ne-au făcut să trăim o viață adamică. Ciudată răsturnare de situație. Misterios cum am uitat sau trecem cu vederea

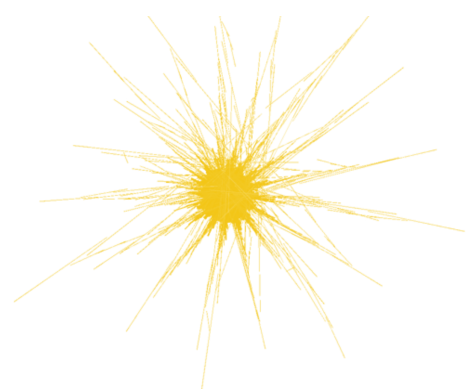
Foto: Mihai MIRCEA

că principală cauză a decesului derivă, la români, din bolile cardiovasculare, aproximativ 60%.

Schimbările se produc sub ochii noștri, iar psihologii, sociologii și mai-toți specialiștii ramurilor științelor socio-umane au de lucru în perioada pe care o traversăm. S-a vorbit mult și pertinent pe tema utilității uitării, un proces esențial pentru reglarea emoțională și sănătatea mintală. Însă, dincolo de beneficiile certe ale mecanismului reglator amintit, pierderea de informații, dezechilibrul cognitiv produce seisme îngrozitoare în statusul nostru spiritual. Ștergerea manualului tradițional al existenței noastre, a valorilor pe care le-am primit și acumulat, blamarea chiar a unor obiceiuri și modalități de a ne

Foto Coperta 1: Daniel JORA

exprima (salutul, îmbrățișarea etc.) certifică legitimitatea întrebării: ne-am schimbat pentru totdeauna? Aș vrea să vă văd reacțiile când citiți rândurile de față. Nu pot, din două motive. Distanța și masca. O să mai vedem vreodată grimasa celui de lângă noi? O să ne dispară vreodată teama de semeni?

Pateric

„Iată mijloacele care garantează nădejdea creștină: rugăciunea, mai cu seamă cea deasă, mărturisirea sinceră a păcatelor, când ne rugăm, citirea deasă a cuvântului lui Dumnezeu și mai ales împărtășirea cât mai deasă cu De-viață-făcătoarele Taine, cu Trupul și Sângele lui Hristos (Sfântul Ioan de Kronstadt).”

Nu mai vorbiți unul despre altul de rău! Vorbiți numai de bine!

Să știi că după cuvintele tale te va judeca. Sau după cuvintele tale te vei bucura! Că este o foarte mare rușine să vorbești de rău pe fratele tău de drum, în luptă cu același dușman nesuferit, diavolul! [...]

Știți că părintele acela din Pateric, care era considerat mai lenevos în mănăstire, îmbolnăvindându-se, a venit la el toată mănăstirea și cu starețul; și el era vesel. Și i-a spus starețul: „Ești vesel, frate, dar ai fost cam lenevuț!“. Și el a răspuns: „Așa este precuvioase! Dar n-am vorbit de rău pe nimeni! N-am judecat! Și dacă n-am vorbit de rău, Cel care judecă ne-a spus: Să nu judeci, să nu vorbești de rău pe nimeni, că nici Eu nu te judec pe tine! Să nu mă judece nici pe mine Hristos, că nici eu n-am vorbit de rău pe nimeni!“. Și știți ce-a zis starețul? „Mai mult decât noi ai făcut!“

Da! Pentru că este o mare luptă interioară. Deci, care este obiectivul? Să ne cucerim pe noi înșine! Este o luptă interioară foarte mare: să nu vorbești de rău și să iubești! Da, este posibil!

Foto: doxologia.ro

De ce atâtea bogății?

Pr. Alexandru MIHĂILĂ

În Iuda postexilic (a doua jumătate a secolului al VI-lea), oamenii tocmai încheiaseră experiența șocantă și tragică a exilului babilonian. Cei întorși, puțini la număr, făceau parte din cercuri preoțești și levitice, sau din entuziaști, în vreme ce mulți alții preferau să rămână în diaspora. Situația precară este zugrăvită de profetul Agheu prin cuvintele: „Voi ați semănat mult, dar ați cules puțin; ați mâncat, dar nu v-ați săturat; ați băut, dar nu v-ați îmbătat“ (Agheu 1, 5-6).

Și, totuși, în acest context dificil, se profețește strângerea de bogății mari pentru templul Domnului. Templul fusese distrus în vara anului 587 sau 586 î.Hr. Ieziechiel aseamănă distrugerea Templului cu pierderea luminii ochilor, iar de atunci și până astăzi, distrugerea este comemorată prin post (Zaharia 7, 5). Potrivit Scripturii, cei întorși din exil devin de aceea foarte preocupați de rezidirea Templului, ridicând prima dată un altar (I Ezdra 1, 2), iar în decursul a cinci ani, chiar Templul (I Ezdra cap.

6), cu sprijinul regelui persan. Oricum, profetul Agheu a fost, alături de Zaharia, foarte implicat în lucrările de construcție (I Ezdra 6, 14). El vorbește de un pelerinaj al tuturor popoarelor, care sunt mai întâi înfricoșate de Iahve, dar apoi vin la Ierusalim cu lucruri de mare preț: „Voi zgudui toate popoarele și toate neamurile vor veni cu lucruri de preț și voi umple de slavă templul acesta“ (Agheu 2, 7). [...]

De ce rămâne același accent pe materialitatea podoabelor, când mai importantă ar fi părut opera de redresare morală, cunoașterea Legii și atașamentul față de Dumnezeu? Trebuie să observăm că popoarele care aduc bogății constituie un motiv biblic important. Încă de la exodul din Egipt, bogățiile neamurilor constituie materia din care se va construi Cortul Sfânt, iar bogățiile împrumutate nu vor fi returnate, egiptenii fiind astfel prădați (Ieșirea 12, 36) în contul anilor de robie. [...] Și bogățiile patriarhilor Avraam, Isaac și Iacov se obțin prin interacțiunea cu popoarele străine,

devenind câteodată o plată sau răsplată. [...] În perioada postexilică, ideea darurilor venite din partea popoarelor străine este subliniată, doar că de data aceasta, darurile sunt benevole, nu forțate ca la Exod. Dar funcția acestor bogății este aceeași. Isaia descrie aceasta în capitolul 60, versetul 9: „Căci pentru Mine se adună corăbiile, în frunte cu cele din Tarsis, ca să aducă de departe pe feciorii tăi; aurul și argintul lor pentru numele Dumnezeului tău și pentru Sfântul lui Israel, Care te preamărește”. De altfel, această idee este proiectată și eshatologic (la sfârșitul veacurilor). În cerul și pământul nou, Noul Ierusalim, pogorât din cer de la Dumnezeu, este de fapt o cetate-templu așezată pe un munte mare și înalt (Apocalipsa 21, 10), echivalent al muntelui Sinai. Practic, în Ierusalimul eshatologic cetatea nu este doar împodobită, ci devine ea

Alexandru Mihăilă, *Nelămuriri din Vechiul Testament*, Vol. I, Ed. Nemira, 2011, pp. 517-523.

însăși podoabă, fiind construită exclusiv din materiale prețioase. Din punct de vedere teologic, această imagine prezintă concepția bogăției ca simbol al puterii duhovnicești. Deși născut într-o iesele sărăcăcioasă, Mântuitorul a primit aur în dar de la magi. Frumusețea împărătesei din Psalmul 44 care este „îmbrăcată cu țesături de aur și prea înfrumusețată” este lăuntrică. [...]

Știm din istorie că popoarele nu s-au grăbit să aducă daruri în Ierusalim pentru Templul lui Zorobabel. Istoric vorbind, templul se pare că a fost ridicat cu sudoarea muncii iudeilor, nu atât din donațiile regale. Prin urmare, dezideratul lui Agheu nu este unul lumesc. Popoarele chemate să aducă aur și argint Domnului închipuie de fapt convertirea la învățătura dumnezeiască, prezentarea virtuților ca pietre prețioase în zidirea Bisericii.

Rubrică realizată: Daniel JORA

Marea minune a Sfântului Pantelimon, mărturisită de un medic

În rândurile de mai jos, vă istorisim o altă dovadă cutremurătoare a credinței noastre vii și a prezenței intense a sfinților în viața noastră.

Cardiologul Vasilios Karoghiannis ne mărturisește o experiență cutremurătoare și o mare minune a marelui Doctor Sfânt al nostru, Sfântul Pantelimon. Vă menționez cu exactitate una dintre multele minuni săvârșite în spațiul nostru medical, pe care mulți dintre colegii noștri le-au trăit în cariera lor medicală, fără ca totdeauna să le facă cunoscute public.

Era vara anului 2000 sau 2001 – nu-mi aduc aminte exact anul – și eram de gardă, ca medic cardiolog, la Spitalul Sotiria. Totdeauna, luam orarul supranumit „german”, 3.00-6.00 dimineața. Cu toate serviciile de gardă istovitoare, chiar dacă era vară, după ora 5.00 dimineața niciun bolnav nu venea la urgență. Se lumina de ziua de 27 iulie și de la ora 6.00 începea concediul meu de vară. La ora 5.55 am început, supra-obosit, dar și bucuros că aveam să încep concediul, să-mi pregătesc lucrurile și să închid registrul de gardă și să plec.

Atunci a apărut un caz cu ambulanța. Era o femeie, așa cum mi-a spus șoferul ambulanței, femeie de serviciu de la Spitalul Ghenimata din vecinătate, care avea o durere în piept și care a cerut să fie mutată la spitalul nostru care era de gardă, pentru a fi consultată de un cardiolog. A spus

Foto: arhiva.formula-as.ro

șoferului să o ducă direct la gardă. Îmi aduc aminte că șoferul m-a liniștit, spunându-mi:

– Doctore, nu te neliniști, nu are nimic. Are 45 ani și cred că are ceva neurovegetativ.

După ce a adus-o în birou, infirmiera m-a strigat:

– Doctore, repede! A suferit un atac de cord.

Am alergat și am început reanimarea, masajul etc. Am încercat destulă vreme, însă electrocardiograma bolnavei era o linie izoelectrică, adică o linie dreaptă, fără nicio funcționare a inimii, plămânilor și creierului femeii. Femeia era moartă și infirmierele se pregăteau s-o ducă la morgă.

Profund mâhnit de moartea femeii și gândindu-mă fulgerător la sărbătoarea Sfântului Pantelimon, care avea să se prăznuiască în acea zi, am apucat defibrilatorul și l-am rugat în taină pe Sfântul Pantelimon,

Foto: Andreea DOBRESCU

spunându-i: „Sfinte Pantelimoane, ești medic, ajut-o de ziua ta pe această tânără femeie!”. Îndată am făcut, din punct de vedere medical, fără sens, defibrilarea, în timp ce femeia era conectată la monitor fără niciun semn de viață. Și totuși, dintr-odată, a început să se arate pe monitor electrocardiograma și mai ales cu imaginea infarctului anterior.

Îndată ambulanța a luat-o și a dus-o la unitatea infarcturilor. Menționez că femeia, pe toată durata întâlnirii noastre, niciodată nu m-a văzut, deoarece fie era în întrerupere cardio-pulmonară, fie în comă.

După aceasta, am plecat acasă extrem de obosit și cazul mi s-a șters din memorie pe toată perioada concediului de vară. M-am întors pe 14 august la serviciu la ora 8.00 dimineața. Numai când le-am salutat pe infirmierele primei ture, dintr-odată, mi-am adus aminte de acel caz. Am întrebat dacă bolnava acelei gărzi, al

cărei nume nici astăzi nu-l cunosc, mai trăiește, mai este internată sau a ieșit din spital. Atunci ele mi-au spus:

– Astăzi pleacă. Se află în salonul cutare.

Fără să-mi pun bluza, am alergat la salonul pe care mi l-au indicat. Fără să spun ceva, am văzut o femeie care mânca micul dejun stând pe pat. De îndată ce m-a văzut, îndată s-a luminat la față și mi-a spus:

– Vă mulțumesc că mi-ați salvat viața!

– Nu eu, ci altcineva te-a salvat, i-am spus eu.

Atunci ea, cu lacrimi în ochi, mi-a arătat o icoană pe noptiera ei. Era icoana Sfântului Pantelimon.

Emoționat și tulburat de cele petrecute, am ieșit din salon fără să mai spun vreun cuvânt. Nici astăzi nu știu numele acelei femei.

Aceasta este încă o dovadă a prezenței vii a lui Dumnezeu și a sfinților Săi în viața noastră.

marturieathonita.ro

Zi și noapte, în slujba lui Dumnezeu, în slujba aproapelui

Cel mai mult iubesc oamenii care se lasă pe ei pentru ca ceilalți să le fie bine, care își dedică tot timpul lucrurilor frumoase, nobile, așa cum le sunt și sufletele. Eu cred că acestea ar trebuie să fie unele dintre adevăratele caracteristici ale unui creștin. Grija constantă pentru aproapele pentru ca acestuia să îi fie bine, să zâmbească.

Din fericire, am multe asemenea persoane în jurul meu, mai ales dacă fac referire la familia Bisericii „Sfântul Dumitru-Poștă”. De curând, aceasta se bucură de și mai multă energie, de și mai multă bucurie, veselie, zâmbete, îmbrățișări. Toate datorate unei singure persoane, Laura Tărăpoancă. Nu mi-ar ajunge tot spațiul alocat interviului pentru a o descrie, iar cine o cunoaște pe Laura știe foarte bine ce zic. O voi lăsa pe ea să se dezvăluie, așa cum este. Un suflet mare și un om minunat.

Foto: Arhiva personală

Laura TĂRĂPOANCĂ,
48 de ani, Călărași, economist

Știi că faci parte de multă vreme din comunitatea aceasta minunată. Cum ai ajuns la Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă”? Care e povestea ta?

Relativ mult timp. Urmăream pagina de Facebook a bisericii încă din primăvara anului 2018 când am și început să vin, împreună cu fiul meu, la slujbele lunare de Priveghere și sâmbăta la Vecernie și Paraclisul Maicii Domnului. De atunci, am tot venit cu râvnă și continuăm să o facem și în ziua de azi. Spre sfârșitul lunii noiembrie 2018, sora mea, membră a acestei parohii m-a implicat în acțiunea „Scrisori către Moș Crăciun”, desfășurată împreună cu Asociația Umanitară Tadeu. Din acel moment, povestea continuă și e

minunat. E cel mai frumos lucru care mi se putea întâmpla, pentru că mă simt efectiv ca într-o familie. Poate și pentru că am ajuns să petrec atât de mult timp aici, încât i-aș lua acasă pe toți.

Ești una dintre cele mai implicate persoane în activitățile parohiei și ții să te felicit pentru asta. Practic ești un pilon de susținere, te văd peste tot, trup și suflet. Ce îți place cel mai mult la Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă”?

Mulțumesc! Slujesc cu bucurie și îmi place tot ce fac! Mă implic pentru că este o parohie dinamică, ce desfășoară multe activități și prin sfaturile părintelui Mihai și coordonarea sa, lucrurile se simplifică. Pun suflet în tot ce fac! Cred că asta este secretul.

Care sunt activitățile preferate dintre cele organizate la biserică? Care îți rămân la inimă de fiecare dată?

Mi-e foarte greu să aleg. E ca și cum ar trebui să aleg unul dintre copiii mei. Toate! Toate sunt o adevărată bucurie! Întreg anul 2019 am avut șansa să particip la toate activitățile desfășurate începând cu „Târgul de măștișoare”, continuând cu „Târgul de Florii”, „Sărbătoarea tinerilor”, „Copilărie cu bucurie de 1 iunie”, „În IE la Liturghie”, „AuGUSTeria”, „Arte pentru carte”, resfințirea bisericii, „Scrisorile lui Moș Nicolae”, serbarea copiilor pentru Moș Crăciun și încheind cu „Globfest”. La inimă,

îmi rămân oamenii care participă la pregătirea și desfășurarea acestor evenimente, dar mai ales, bucuria copiilor!

Ce te-a determinat să rămâi aici și să nu mergi la altă biserică?

Încă din prima clipă în care am călcat pragul acestei biserici, am știut că aici voi rămâne. Nu mi-a trecut niciodată prin cap ideea de a pleca în altă parte pentru că aici am găsit tot ceea ce căutam și chiar mai mult decât atât. Abia am venit și vreau să rămân până-n veșnicie!

Există ceva ce ai schimba sau ți-ar plăcea să fie diferit? Fie că ne referim la cei care calcă pragul bisericii, fie la situațiile apărute.

Nu aș schimba nimic! Îmi doresc doar să văd crescând copiii parohiei!

Rubrică realizată: Ionelia OLTEANU

Rubrică realizată: Oana IVAN

Foto: Laura DOBRE

Obrejenia (6 august)

O sărbătoare importantă a lunii August este Schimbarea la Față, 6 august, cunoscută popular și sub denumirea de Probejenie sau Obrejenie. Această zi este considerată ca fiind hotarul dintre vară și toamnă; se spune că iarba nu mai crește, păsările încep să plece spre țările calde și frunzele copacilor încep să își schimbe culoarea.

Conform calendarului popular, dacă vremea este frumoasă, e semn că toamna va fi îmbelșugată, iar de ploaie, va fi mohorâtă. Dacă în această perioadă ploaie, se anunță o iarnă plină de ninsori. Este bine ca până la această dată, țăranii să termine de cosit și de adunat fânul. De acum încolo, iarba și florile doar

îmbătrânesc, diminuând calitatea furajului.

Femeile adună plante de leac, strugurii și prunele devin bune de gustat. Acum se culeg ultimele plante de leac și, tot în această zi, se poate începe și gustatul boabelor de struguri. Deși încă nu sunt coapte și se strepezește gura de la ele, tradiția le atribuie un rol vindecător și se spune că sunt bune de leac pentru cei care au intestinele sensibile. Rândunelele se pregătesc de plecare, odată cu berzele, care le ajută să traverseze oceanul în siguranță, purtându-le în spate, spun miturile populare.

„Schimbarea la Față a Domnului, sărbătoarea ortodoxă, a fost asimilată sărbătorii ce

marchează despărțirea de vară, schimbarea veșmintelor naturii, dar și ale oamenilor, cu cele ale noului anotimp. Îngălbenesc frunzele, se răcesc apele, pleacă păsările migratoare, târătoarele și insectele se pregătesc să intre în pământ, adăpostindu-se peste iarnă. Constituie, de asemenea, un moment important al calendarului viticol: în această zi, nu se lucrează și se face pomană la biserică cu poame din noua recoltă. Tot acum, se adună și plante de leac. Prin etimologie populară, Obrejenie aduce după sine probozirea (certarea) celor neascultători, ocărârea lor în decursul anului ce vine.” scrie Antoaneta Olteanu, în volumul „Spațiul și timpul în tradițiile românești”.

Ce simbolizează cădelnița sau cățuia?

Cădelnița sau cățuia, tămâierul sau tămâietoarea este un mic recipient de metal, legat de lăntișoare care se unesc sus într-un mâner, de obicei, cu două belciuge, prin care se bagă degetul mare și cel arătător sau arătătorul și mijlociul mâinii drepte, cu care se mânuiește cădelnița. Aceasta este folosită la cădirile sau tămâierile prevăzute de Tipic în rânduielile sfintelor slujbe. [...]

După Sfântul Gherman al Constantinopolului (secolul al VIII-lea), cădelnița simbolizează omenitatea Mântuitorului, focul simbolizează dumnezeirea, iar fumul de tămâie simbolizează mireasma Duhului Sfânt. După o altă interpretare din tâlcuirea liturgică atribuită Sfântului Gherman, căușul cățuiei cădelniței reprezintă pântecele feciorelnic al Maicii Domnului, care a purtat Cărbunele cel dumnezeiesc, Hristos, precum și colimvitra Sfântului Botez, care cuprinde cărbunele focului dumnezeiesc al Sfântului Duh. Totodată, cădelnița amintește și de altarul tămâierii din Cortul Mărturie și apoi din Templu, pe care se aducea lui Dumnezeu jertfa neîntreruptă de tămâie.

Preot Prof. Univ. Dr. Ene Braniște, *Liturgica generală*, volumul II, Ed. Basilica, București, 2015, pp. 291-292.

O zi pentru un cântec de suflet

Data de 29 iulie marchează Ziua Imnului Național - „Deșteaptă-te, române!”, sărbătorită începând cu anul 1998. Imnul „Deșteaptă-te, române!” a devenit imnul național al României după Revoluția din 1989, fiind consfințit ca atare prin Constituția din 1991, la articolul 12 referitor la simbolurile naționale.

Cântecul se află în inima românilor de peste două secole, fiind intonat în multe momente importante din istoria recentă: în timpul Revoluției din 1989, în al Doilea Război Mondial, în Primul Război Mondial și în Războiul de Independență. Originea sa este, însă, legată de spiritul Revoluției de la 1848, atunci când a dat glas ideilor de emancipare și trezire a conștiinței naționale.

Versurile au fost scrise de Andrei Mureșanu, fruntaș ardelean al revoluției, și publicate pentru prima dată în revista „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, numărul din 21 iunie 1848, cu titlul „Un răsunset”. Poezia cuprinde 11 strofe dintre care sunt intonate strofele 1, 2, 4 și 11. Muzica este atribuită lui Anton Pann, poet și muzician. O variantă mai lentă a melodiei se regăsește în cântarea bisericească „În sânul maicii mele”, fapt ce determină unii cercetători să afirme că aceasta a cunoscut o circulație folclorică înainte de a fi aleasă pentru a forma, împreună cu versurile poeziei „Un răsunset”, imnul revoluționar. Melodia este scrisă, în varianta oficială, în gama Mi minor, conferindu-i un caracter grav și dramatic, deosebit de celelalte imnuri naționale, care exprimă preponderent sentimente de victorie și înălțare.

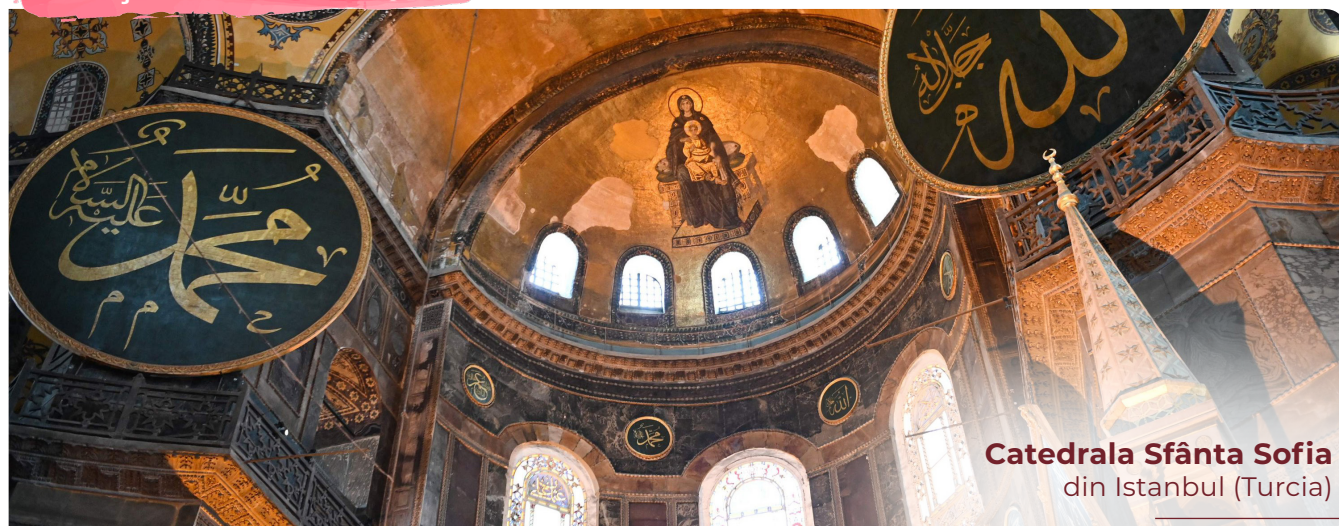
29 iulie 1848 este ziua în care imnul a fost cântat pentru prima dată în context oficial, la Râmnicu Vâlcea, de un grup de muzicieni condus de Anton Pann, așa cum consemnează raportul comisarului extraordinar al districtului Vâlcea, D.Zăgănescu. Locul intonării se află în parcul Zăvoi și este marcat cu o placă de marmură și șase steaguri tricolore.

Andrei Mureșanu

Foto: servuscluj.ro

Rubrică realizată: Horia-Ioan IOVA

Catedrala Sfânta Sofia
din Istanbul (Turcia)

Decizia de transformare a fostei Catedrale „Sfânta Sofia” din Istanbul în moschee a stârnit numeroase reacții negative în întreaga lume atât la nivel politic, cât și la nivel clerical. În timp ce la Consiliul European s-au cerut sancțiuni aspre împotriva Turciei, fiind criticată administrația Erdogan pentru modul în care aceasta înțelege să respecte înțelegerile internaționale și dialogul inter-religios, numeroși ierarhi au descris situația ca pe o insultă atât la adresa creștinilor, dar și a musulmanilor, violența în numele credinței atentând chiar la sacralitatea credinței în sine. Cu această ocazie, totuși, Sfântul Sinod al Bisericii Ruse, dar și fețe bisericești din Grecia sau Serbia au deplâns și lipsa de unitate a creștinilor ortodocși. (orthodoxianewsagency.gr)

Revenirea Hagiei Sofia la statutul de moschee a coincis cu comemorarea a 46 de ani de la invazia turcă în Cipru. Cu această ocazie, Sfântul Sinod al Bisericii Ciprului a reamintit situația numeroaselor lăcașuri de cult ortodoxe distruse de turci în insulă din 1974 și până astăzi,

subliniind faptul că, prin ultimele acțiuni, Turcia arată că se îndepărtează de Europa pentru a reimplementa viziunea islamică a fostului Imperiu Otoman. La fel ca și Preafericirea Sa Irineu al Serbiei, ierarhii ciprioți au cerut revenirea Patriarhului Ecumenic în Hagia Sofia, locașul fiind catedrală timp de nouă secole, în timp ce moschee a fost doar aproape 500 de ani. (orthochristian.com)

În ciuda protestelor a numeroase grupuri de oameni de cultură, istorici și specialiști din întreaga lume, îndepărtarea simbolurilor creștine din Hagia Sofia a și început. Elementele cu simbolistică creștină ce au putut fi luate au fost deja scoase din incinta fostei catedrale, cu intenția, cel puțin declarată, de a fi expuse într-un muzeu. Mozaicurile ce conțin iconografie creștină au început să fie acoperite cu un geam special care le ascunde privirilor credincioșilor în timpul rugăciunilor musulmane, dar care poate permite vizionarea acestora de către turiști în timpul vizitelor. (orthodoxianewsagency.gr)

Vrei sa te implici?

Toți cei care vor să aducă un pic de bucurie semenilor pot sprijini, ca voluntari, acțiunile sociale. Avem nevoie de o echipă mai mare. Vino în echipa Asociației Umanitare Tadeu! Împreună vrem să facem viața mai liniștită pentru semenii noștri.

E-mail: asociatiaumanitaratadeu@gmail.com

Telefon: 0731 955 215

ASOCIAȚIA UMANITARĂ
TADEU

Foto Coperta 4: Mircea FLORESCU

CONTRIBUȚIA ANUALĂ

Ne dorim mereu să facem din Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă” un spațiu primitor și civilizat. Contribuția anuală de 100 de lei/ familie ne este de mare ajutor în acest sens.
Vă mulțumim!

MASA SOCIALĂ DE SÂMBĂȚĂ

În continuare există o listă deschisă pentru cei care doresc să ofere masa socială de sâmbătă. Masa de sâmbătă este dedicată persoanelor cu posibilități materiale reduse și este un prilej de a da pomana noastră sufletelor celor adormiți.

Program liturgic | 27 iulie – 9 august

- LUNI, 27 IULIE † Sfântul Mare Mucenic și Tămăduitor Pantelimon (hram)**
> 08:00 - Utrenia, Sfânta Liturghie și Parastas pentru cțitori
- MARȚI, 28 IULIE**
> 06:00 - Sfânta Liturghie
> 07:30 - Program de spovedanie
- MIERCURI, 29 IULIE**
> 18:00 - Sfântul Maslu
- VINERI, 31 IULIE**
> 18:00 - Acatist
- SÂMBĂȚĂ, 1 AUGUST**
> 18:00 - Vecernia și Paraclisul Maicii Domnului
- DUMINICĂ, 2 AUGUST**
> 08:00 - Utrenia și Sfânta Liturghie
- MARȚI, 4 AUGUST**
> 06:00 - Sfânta Liturghie
> 07:30 - Program de spovedanie
- MIERCURI, 5 AUGUST**
> 18:00 - Vecernie cu Litie
- JOI, 6 AUGUST (+)**
Schimbarea la Față a Domnului
> 08:00 - Utrenia și Sfânta Liturghie
> 18:00 - Vecernie cu Litie
- VINERI, 7 AUGUST**
Sfântul Cuvios Nicanor (hram)
> 08:00 - Utrenia și Sfânta Liturghie
- SÂMBĂȚĂ, 8 AUGUST**
> 10:00 - Parastase*
> 18:00 - Vecernia și Paraclisul Maicii Domnului
- DUMINICĂ, 9 AUGUST**
> 08:00 - Utrenia și Sfânta Liturghie

*dacă sunt anunțate din timp

Strada Franceză nr. 1, sector 3, București

mihaigojgar@yahoo.com

www.sfantuldumitruropa.ro

facebook.com/revistadimitrios

BCR, Agenția Libertății - RO95 RNCB 0069 1109 8613 0001